

DİNİN YENİDEN CANLANMASI

Halifetül-Mesih IV Mirza Tahir Ahmed Hazretleri

İngilizceden Türkçeye Aktaran
Dr. Muhammed Celal ŞEMS

© 1988 Islam International Publications

PUBLISHED BY
ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS
LIMITED

ISBN 1 85372 041 0

PRINTED BY
RAQEEM PRESS
Islamabad Sheephatch Lane Tilford Surrey UK

Bugün sizlere dinin yeniden canlanması ile ilgili İslâm felsefesi hakkında bir tebliğ sunacağım. Dinler daima Allah'ın diriltmesi ile canlanır. Allah-ü Teâla tarafından insanları maddiyattan uzaklaştırmak ve yaratana doğru çevirmek için bir muslih gönderilir. Böyle bir muslih değişmez bir şekilde daima Allah adına büyük fedakarlıklar yapmak için bir çağrı yapar. O, insanları zahmet ve meşakkate, sabır ve sebata davet eder ve onlara yaşamak isteyenlerin hayatlarını vermeye hazır bulunmaları gerektiğini bildirir. O, onları sevdiği ve kurtarmak için gayret ettikleri insanların körü körüne muhalefeti ve eziyetine karşı uzun ve acı verici bir çabaya hazırlar. Gerçekten dinin yeniden dirilmesinin daimî ve hakikî felsefesi işte budur; buna muhalif olan her felsefe yalnız bir fantezi ve kapristir. Şunu da belirtmeliyim ki bütün İslâm mezhepleri bu konuda aynı fikirde değildirler. Müslümanların büyük bir kısmı öteden beri varolan dinin yeniden canlanma şeklinde şimdi artık temel ile ilgili bir değişimin vuku bulduğuna inanmaktadırlar, diğer taraftan, Müslüman Ahmediye Cemaati, bu tarihî amelin devamlı ve değişmez olduğuna inanmaktadır. Aralarında bulunan fikir ayrılığı yanlış bir etki yapmasın diye, hangi hizibe mensup olurlarsa olsunlar, Müslümanları bir zincire bağlayan taban ile ilgili ortak inançları saymayı gerekli addediyorum.

Her Müslüman, hangi mezhebe mensup olursa olsun, Allah'ın birliğine ve Hazret-i Muhammed'in (S.A.V.) risâletine inanır. Her Müslüman İslâm'ın insanlığın kurtuluşu için son din olduğuna da inanır. Bütün Müslümanlar İslâm'ın Mahşer gününe kadar insanların bütün ruhanî ihtiyaçlarını karşılamaya devam edeceğine inanırlar. Bütün Müslümanlar Hazret-i Muhammed (S.A.V.) vasıtasıyla indirilen şeriatın değişmezliğine ve Kuran'ın bir noktasının ve bir harekesinin bile bozulmaz ve değişmez olduğuna inanmaktadırlar. Hangi mezhepten olursa olsun bütün Müslümanlar, Hazret-i Muhammed'in (S.A.V.) emir ve buyruklarının geçerliliğini ve üstünlüğünü, insanoğlunun sonu gelinceye kadar koruduğuna inanırlar. Bütün guruplara mensup Müslümanlar ebedî gerçeklerin nurunun ancak ve ancak Hazret-i Muhammed (S.A.V.) ile kuvvetli bir irtibat kurarak elde edilebileceğine inanırlar. Akidenin temel unsurları istisnaya yer bırakmaksızın bütün Müslümanlar tarafından kabul edilmektedir.

Bu kadar ortak taraflar olmakla birlikte, Müslüman Ahmediye Cemaatinin diğer Müslümanlardan ayrılan tarafı yine de mevcuttur. Bu ayrılık İslâm'ın yeniden dirilmesi ile ilgilidir. Diğer bütün ihtilâflar bu temel ayrılıktan kaynaklanmaktadır.

İslâm'ın yeniden dirilmesi nasıl gerçekleşecek? Ona yeni bir hayât ve yeni bir kuvvet nasıl aşılacak? Müslüman Ahmediye Cemaati gibi, diğer bütün Müslümanlar bile bu soruların cevabını Meryemoğlu İsa'nın tekrar gelmesi ve (Allah tarafından yol gösterilen ve görevlendirilen) Mehdi İmâm'ın gözükmesiyle ilgili olduğunu itiraf ederler. Açık bir şekilde üzerinde anlaşma ve birlik bulunan bu konu yorumu tâbi tutulduğu zaman gerçekten taban tabana zıt iki değişik görüşü meydana getirir.

Ahmediye Müslüman Cemaati, İsa'nın tekrar gelmesi ile ilgili kehâneti (haberi) mecaz olarak kabul etmektedir. Bu cemaatin inancına göre İmam Mehdi ile ilgili önceden verilen haberler bile mecazidir. Biz, bu haberlerin zahirî manalarına bakıldığı takdirde gerçek muazzam anlamlarının kavranılamayacağına inanırız. Buna tamamen zıt olarak, İslâm'ın diğer hizipleri, önceden verilen bu haberlerin harfî harfine gerçekleşmesi gerektiğinde ısrar ederler. Müslüman Ahmediye Cemaatini diğer hiziplerden ayıran ve onlardan mümtaz kılan temel ayrılık işte budur.

Önceden Verilen Haberlerin Arka Planı

Müslümanların bugünkü yaygın gerileme ve mahvedici didişmeleri, Hazret-i Muhammed'in (S.A.V.) Allah'tan haber almadığı şeyler değildir. O, bin dört yüz sene önce Allah'tan vahiy alarak, Müslümanların bir gün yetmiş iki hizibe ayrılacaklarını önceden haber verdi. Kendisi Müslümanların acıklı durumlarını öyle detaylı olarak açıkladı ki, sanki bizim devrimizin görüntüsü kendi gözleri önüne serilmişti. Peygamber Efendimiz (S.A.V.)'in hadisleri zamanımızın canlı bir tasvirini ihtiva etmektedir. O, şöyle dedi: İslâm'ın adından başka bir şeyi kalmayacak. Camiler, namaz kılanlarla dolu olduğu hâlde hidâyetten yoksun ve boş olacak. Müslüman din âlimleri gök kubbesi altında en kötü yaratık olacaklardır". Mamafih bu ürkütücü haberler yanında o, çok parlak ve şanlı müjdelere bile verdi. Bu korkunç gerilemeye rağmen o, İslâm Milleti'nin yok olmayacağını da belirtti ve şöyle dedi:

«كيف تهلك أمة أنا أولها وعيسى ابن مريم آخرها»

Aynı hadis, İbn-i Mâceh Kitab-ül İtisâm Bissünet'te şöyle rivayet edilmiştir:

«كيف تهلك أمة أنا في أولها والمسيح ابن مريم في آخرها»

Ben onların başlarında, Meryemoğlu İsa da onların sonunda iken benim ümmetim nasıl yok olabilir. (Müsned Ahmed; Kenz-ül Ümmâl c.7, S. 203)

Başka bir yerde O, şöyle buyurmuştur:

«كيف أنتم إذا نزل ابن مريم فيكم وإمامكم منكم»

Meryemoğlu aranıza ineceği zaman siz ne durumda olacaksınız? O, sizin kendi aranızdan sizin imamınız olacaktır. (Sahih-i Buharî, Kitab-ül Enbiyâ; Sahih-i Müslim, Kitab-ül İmân) Yine başka bir yerde O, şöyle haber vermiştir:

«والذي نفسى بيده ليوشكن أن ينزل فيكم ابن مريم حكماً عدلاً»

Canım elinde olanın adına yemin ederim ki Meryemoğlu gerçekten aranıza inecek ve hakem olarak insafla ve âdilâne karar verecektir. (Sahih-i Buharî, Kitab-ül Enbiyâ)

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) Meryemoğlu İsa ile birlikte zuhur edecek olan büyük bir imamın, İmam Mehdi'nin müjdesini de verdi.

Şimdi, Müslüman Ahmediye Cemâ'ati, İslâm'ın canlanması ve yer küresi üzerinde galebesinin İsa'nın gelmesine ve İmam Mehdi'nin zuhur etmesine de bağlı olduğuna inanmak konusunda diğer Müslümanlarla hemfikirdir. Fakat bu haberlerin yorumu bakımından diğerlerinden ayrı düşünmektedir. O, önceden verilmiş haberlerin (kehânetlerin) ilâhî kanunun zahirde gerçekleşme şekli, ayrıca daha önce gelip geçmiş peygamberlerin tarihi ile uygun olması ve bu ışık altında bakılması gerektiğine ısrar etmektedir. Buna mukabil diğer Müslüman hizipler, önceden verilmiş haberlerin (kehânetlerin) derin ve gizli anlamları bulunmadığına ısrar ederler ve harfî manasına bağlı kalırlar.

Gayr-ı Ahmedi Müslümanların Fikri

Ben şimdi muhaliflerimize karşı insaflı davranarak İslâm'ın ihyasını iktisadî ve siyâsî üstünlüğü ile eşdeğerde tutan fikirlerini size sunmak isterim. Bunun belki de bir açıklaması bulunmaktadır. Kuvvet hırsı ve altın sevgisi, insanların hayat mücadelesinde öteden beri üstün bir yer tutmaktadır. Bu sebepten dolayı, millî ihyanın zirvesi demek, politik ve ekonomik üstünlük demek olacaktır. Onlara göre, İlâhî inayet ve ihsan bu neticeyi oluşturmak için kendini gösterecektir. Bir çok insan İslâm'ın ihyâsı hakkında, az yahut çok, bu fikre sahiptir. Bu inanca göre, Mesih'in gelişi İslâm'ın politik zaferleri devrinin müjdecisi olurken, imam Mehdi'nin zuhuru ise Müslümanların ekonomik

üstünlüğünü gerçekleştirecektir.

Ben ilk olarak, onların Mesih'in gelmesi hakkındaki düşüncelerini özetleyeceğim. Onların inançlarına göre Kuran'ın İsrailoğullarının peygamberi olduğunu belirttiği Meryemoğlu İsa'nın bizzat kendisi, maddî vücudu ile gökten inecektir. O, hemen kılıcı eline alacak ve bütün İslâm düşmanlarını kesip öldürecektir. Onun dünyada yapacağı temizliğin üç büyük gayesi olacaktır, ilk hedefi haçı yok etmek olacaktır. Meczâî anlamda değil gerçek anlamda ve, harfî olarak! O, Hıristiyan inancının sembolünü öyle kuvvetle yok etmeğe girişecektir ki bundan bir tek iz bile bulunmayacaktır. Ne kilisede, ne evde, ne de bir gerdanlık olarak her hangi bir boyunda bir tek haç bile kalmayacaktır.

Onlara göre onun ikinci mühim işi ister evcil olsun ister vahşi her çeşit domuzu imha etmek olacak. Bunun neticesi olarak haça tabii olanlar ne ibâdet ve duâ için bir hâç, ne de yemek için bir domuz bulamayacaklardır. Böylece İsa Hıristiyanları yalnız ruhanî gıdadan değil, aynı zamanda fizikî beslenmeden de mahrum bırakacaktır.

İsa'nın üçüncü işi düşmanı olan "Deccal'ı" öldürmek olacaktır. Şimdi İsa'nın (A.S.) düşmanı olan bu "Deccâl" kimdir? Hadislere göre eğer harfiyen alınırsa ki nitekim bazıları bu anlamda alacaklardır o, tek gözlü dev cüsseli bir şey olacak ve olağanüstü büyüklükteki bir eşeğe binerek gelecektir. O kadar uzun boylu olacaktır ki başı bulutlardan daha da yükseklikte bulunacaktır. Bütün peygamberler kendi ümmetlerini bu Deccalın kötülüğüne karşı uyarılmışlardır. Bu Deccal yeryüzünü tahrip etmekle meşgul iken, Mesih göklerden inecek. O, Deccal ile Şam'a yakın bir yerde dövüşecek ve onu öldürecektir. Bundan sonra o, bütün dünyayı fethedecek, bunu yaptıktan sonra da o, bütün dünyanın idaresini Müslümanlara teslim edecektir.

Kıscası Müslümanların yeniden diriliş ve yükselişleri hakkında muhaliflerimizin felsefesi işte budur. Bu felsefe Müslümanları her hangi bir politik hareket başlatmaktan alıkoymaktadır. Şimdi parmağını bile oynatmadan bütün dünyaya hâkim olacaklarına inanıp rahatlarına bakan kimseler politik bir düşünce ve hareket ile rahatlarını bozmaya hiç lüzum görürler mi? Onlar, geri kalmış olmalarına ve düşkünlüklerine ilgisiz, neşe içindedirler. Çünkü her şey bir yana, onlar kesin olarak, ilâhî bir varlığın gökten inip zaferler zincirini başlatacağı gibi mutlu saatin uzak olmadığına inanırlar. O, domuzları öldürecek, haç ve çarmları yok edecek ve Doğu ile Batı'nın bütün kuvvetlerine boyun eğdirecektir. Bundan sonra o, beklemekte olan Müslümanları çağırıp şöyle diyecektir: "Ey Allah'ın erleri geliniz; ey dürüst insanlar buraya geliniz; gelip yeryüzünün saltanatının esasını ellerinize alınız". Müslümanların tekrar dirilip canlanmaları ile ilgili Ahmedî Müslümanların iğrenç bulduğu muhaliflerinin kavgacı ve dövüşken fikirleri işte budur. Müslüman Ahmedîler açıkçası bu düşüncenin kabaca literalizmini onaylayamazlar.

İkinci olarak gayr-ı Ahmedî Müslümanların İslâmiyet'in iktisadî ihyâsı hakkındaki fikirleri gelmektedir. Başka gurupların uleması, Müslümanların kötü ekonomik durumlarının çaresinin, çabalama ve didinmede değil, Mehdi İmam'ın gelişinde olduğuna inanırlar. Bu Mehdi İmam, İsa (A.S.) ile aynı asırda olacaktır. Geldikten sonra onun en büyük işi dünya Müslümanları arasında büyük ve değerli hediyeler dağıtmak olacaktır. Onun ihsanı sınırsız olacak; elinin açıklığı tarife sığmayacaktır. Haddi hesabı olmayan bu mal, Müslümanların tasarruf gücünü açık olarak aşacaktır. Böylece mal ve altın hevesi bir sonuca varmış olacaktır.

Bu, bazılarının düşündüğü gibi İslâm dünyasının iktisadî hastalıklarının çaresidir. Bu düşünceye göre, İmam Mehdi'nin gelişi kendi zatında Müslümanların ekonomik düşkünlüğünün cevabıdır. Çabalamaya, alın teri dökmeye, didinmeye ve gayret etmeye gerek

yoktur. Yeraltındaki gizli hazineleri bulup çıkarmaya, atom çekirdeğini incelemeye ve uzay sınırlarını arayıp bulmaya ve keşfetmeye hiç gerek yoktur. Ne çaba ve sanayi, ne de yeni bir şey keşfetmeye ve uygulamaya; hiç birine lüzum yoktur. Gerekli olan yalnız ve yalnız Mehdi'nin gelişini beklemektir. Bu konuda yine biz Ahmedi Müslümanlar olarak başka türlü düşünmekte ve bu düşünceyi çocukça, kaba ve kabul edilmez bulmaktayız.

Ahmedi Müslümanlara Göre Gerçek Yorum

Gerçi Ahmediye Müslüman Cemaati hiç bir şekilde Mesih'in çıkışı ve Mehdi'nin gelişini ile ilgili önceden verilmiş haberleri reddetmemektedir; yalnız o, bunlar üzerine harfî anlam izafe etmenin, sadelik ve cehaletin zirvesi olduğunu vurgulamaktadır. Biz inanıyoruz ki, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) derin ve felsefe dolu haberini anlamakta bu kadar ciddî bir hatanın yapılması, yüce mertebesini anlayamamanın neticesidir. Ruhânî ve akıllı insanlar çoğu kez, bu kadar önemli konuları açıklamak için istiare ve mecazlardan istifâde ederler; yalnız maddî göz onların anlamlarını kavrayamaz.

Ahmedî Müslümanlar, Deccâl ve Mesih ile eşeğini kapsayan bütün konuların mecazî olduğuna inanırlar. Bu yüzden Mesih, İsrailoğullarına gönderilmiş olan eski peygamber değildir. Ahmedi Müslümanların inançlarına göre, İsa Mesih, çarmıhın eziyetlerinden kurtularak, tabîî bir şekilde vefat etmiştir. Vadedilen Mesih ise aslında Hazret-i Muhammed'in (S.A.V.) ümmetinden doğacak olan yeni bir şahıs olacaktır. İsa ile ortak bazı sıfat ve nitelikleri bulunduğundan dolayı, büyük bir piyaset yazarına Shakespeare adının verildiği gibi aşağı yukarı aynı şekilde ona da "Mesih, Meryemoğlu" lakabı verilecektir. Çarmıha yapılmış olan atıf ve referans bile bir istiaredir. Mesih, çarmıhları kırmakla fiilen meşgul olmayacaktır; bilakis o, Hıristiyan inancını kuvvetli delilleri ve güçlü münakaşalarıyla yenilgiye uğratacaktır. Çarmıhın imhası böylece Hıristiyanlık ideolojisinin temelini temsil etmektedir. Keza, 'domuz' kelimesi lugavî anlamda düşünülmecektir. Bu kelime Batı âleminin insanını hayvana çeviren kültürel pisliğini ve ahlaksızlığını ifade etmektedir. Domuz kelimesi Amerika ile Avrupa'yı kasıp kavuran sözde seksüel anarşi denen belâ demektir. Bu kelime masum çocukları bile tuzağa düşüren, iğrenç ve tiksindirici safahat ve işret için kullanılmıştır. Hadisler, kesinlikle, Mesih'in yabanî yahut evcil domuz sürüleri avlayacağı anlamını taşımamaktadır. Bu Allah'ın bir peygamberinin çok yanlış bir tasviridir. Böyle bir tasvir insana belki de Yunan Mitolojisinin bir kahramanı olan ve çılgınca bir düşünceyle ve yanlış bir şekilde Yunan ordusunun kumandanları zannettiği koyun ve keçi sürülerini kesip paramparça etmekte olan Ajax'ı hatırlatır.

Deccâl bile, Mesih, haç ve domuz gibi semboliktir. Deccâl, yalnız yer yüzünü değil, uzayı bile idare eden, kuvvetli bir milleti sembolize etmektedir. Haç ve domuz, bu millete âit olan sembollerdir. Hadisler, Deccâl'in sağ gözünün kör fakat sol gözünün büyük ve parlak olacağını söylerler. Bu sembolik bir ifâdedir ve şu gerçeği ortaya koymaktadır: Bu millet ruhanî ışıktan mahrum olacak ama yine de maddî zekâsı ve dolayısıyla maddî hünerleri büyük olacaktır.

Son olarak, Ahmedi Müslümanlar, Deccâl'in eşeğini bile bir sembol olarak kabul ederler. Bu gelecek günlerin nakil ve ulaşım vasıtalarını ifade etmek için kullanılan bir semboldür. Bu eşeği anlatan bütün vasıflar istisnasız olarak Batı'nın keşfettiği akaryakıt güçlü vasıtalarda bulunmaktadır. Hadislerde belirtilmiş olan eşeğin belli başlı vasıflarını düşünün; o ateş yiyecek, kara, deniz ve havada yolculuk yapacak; onun hızı o kadar süratli olacak ki ayların yolculuğunu bir kaç saate sığdıracak; yolcular yalnız sırtında değil, aydınlatılmış olan karnının içinde bile yolculuk yapacaklardır. O, hareket saatini ilân edecek ve yolculara

yerlerini almalarını söyleyecektir. Bu alâmetlerin bu kadar hayret verici bir şekilde vuku bulması, Hazret-i Muhammed'in (S.A.V) doğruluğunu kanıtlayan büyük ve mükemmel bir şahâdetir.

Ahmedi Müslümanlara göre, Mehdi İmam'ın gelişi ile ilgili haberler bile semboliktir. Müslümanlar arasında dağıtacağı mal, dünya malı değil, akıl ve ruhanî bilginin zenginliğidir. Bazı kimselerin daha fâzla, bunu kabul etmemeleri, onun ne gibi mal olduğunu göstermektedir; insanoğlu hiç bir zaman maddî mala doymaz; nefret edip reddettiği hazineler ise yalnız ruhanî hazinelerdir.

Ahmediyet yukarıda belirtildiği gibi, İslâmî ihya ile ilgili diğer İslâm hiziplerinin açıklayıp ileri sürdüğü felsefeyi reddetmektedir. Onun düşüncesine göre, bu felsefe, Kurân talimatının gerçek içeriğine, peygamberlerin tarihine ve her şeyden ziyâde Hazret-i Muhammed'in (S.A.V.) sünnetine aykırıdır. Ahmediyet, milleti hareketsizliğe iten ve onu fan-teziye ve hayal dünyasına götüren bu ideolojik uyuşturucudan nefret eder.

Dinin Canlanması ile İlgili Ahmediye Felsefesi

Bu felsefe, bütün dinlerin ortak mirası olmasından başka bir şey değildir. Tarihin desteklediği tek felsefe işte budur. Gerçi hikâye kitapları ve destanlar bir çok insanın göğe çıktığını belirtirler, fakat Âdem'den (A.S.) başlayarak bugüne dek bir tek insanın cismen gökten indiği sabit değildir.

Böylece bazı kimselerin göğe yükseldikleri değişik şekillerde iddia edilmiştir. Bu iddialar arasındaki ayrılığı bir tarafa bıraksak bile, gördüğümüz gerçek şudur ki uzun bir kayboluştan sonra kimsenin gökten tekrar yere geri döndüğü belirtilmemiştir. Muslihler dâima normal insanlar arasından çıkmış ve yine insanoğlu tarafından dâima reddedilmiş ve hor görülmüşlerdir. Onları karşılamak için şeref kıtası kurulmaz; onlara çiçekler takdim edilmez, sevinç ve mutlulukla muamele yapıp neşeyle aydınlatılmaz. Hatta aksine bu suçu işlemelerinden dolayı Allah adına gelenlere, eziyet edilir. Yolları dikenlerle kaplanır. Başlarına tozlar yağdırılır ve taşlanırlar. Dikenlerden yapılmış taçlar başlarına konur. Onlara akla gelen her türlü eziyet verilir. Bazen onları tepeden tırnağa kan revan içinde Taif'ten dönerken görürsünüz. Başka bir zaman, Uhud meydanında yaralarından dolayı baygın bir durumda, kendileri için canlarını verenlerin naaşları arasında gömülü bulursunuz.

Onların ümmetlerini de aynı kaderle başbaşa görürsünüz. Akla gelen her çeşit eziyet ve zulüm onlara uygulanır. Ayaklarından tutularak yollarda sürüklenirler. Kızgın güneşte, kavrulmuş kumlarda yatırılırlar. Yanan korlar üzerine atılarak korlar sönmeye kadar orada tutulurlar.

Onlar evlerinden dışarı atılırlar. Sürgün edilirler. Açlıkla tehdit edilirler. Kılıçtan geçirilirler. Kocalar karılarından ve karılar da kocalarından uzaklaştırılırlar. Anne ve babalar çocuklarından mahrum bırakılırlar. Her türlü yaşama hakkı ellerinden alınır ve onlara hiç bir hayat hakkı tanınmaz; ne ibadet etmelerine, ne de cami veyahut başka bir ibadet yeri yaptırımlarına müsaade edilmez. Onlar dinlerini ilân etme hakkından da yoksun bırakılırlar. Hatta inançlarını açıklamalarına bile izin verilmez.

İnsana yeni ruhanî bir hayât böyle bahşedilir. Dinin ihyâsına giden yol işte budur. Hazret-i Muhammed (S.A.V.) ve ondan önce geçmiş olan her peygamberin hayatında işlediğini gördüğümüz hayret verici hâdise işte budur. Peygamberler daima milletlerini işte böyle tehlikeli bir yoldan yürüyerek ihya ederler. Hazret-i Adem'den başlayarak Hazret-i Muhammed'e (S.A.V.) kadar dinlerin ihyasının felsefesi de budur. Durum böyle olunca, biz Yüce Allah'ın değişmez ve öteden beri mevcut olan kaidelerini değiştirmeye karar verdiğini

nasıl kabul edebiliriz? Biz, Müslümanların bir damlacık kanını akıtmadan ve parmağını bile kıpırdatmadan, bütün dünyâyâ hâkim olacaklarını nasıl kabul edebiliriz? Fedakârlık yolunu yürümeden başarılı olacaklarına nasıl inanabiliriz? Bu daha önce hiç bir zaman vâki olmamıştır, ileride de olmayacaktır. Ahmediye Müslüman Cemaati'nin kurucusu Hazret-i Ahmed (A.S.) bu ebedî ve kalıcı gerçeği, milletini şöyle uyararak doğrulamaktadır:

"Hiçbir peygamber yoktur ki kendisiyle alay edilmiş olmasın. Bu sebepten dolayı Vadedilen Mesih de alay edilen kişi olmalıydı. Allah-ü Ta'âla'nın buyurduğu gibi :

Kullarıma yazıklar olsun, onlara ne zaman bir peygamber geldiyse onunla alay etmişlerdir. (36:31) Bunun neticesi olarak, her peygamber ile alay edilmesi Allah tarafından bir alâmettir. Lâkin bütün bekleyen halkın gözleri önünde maddî vücuduyla bedenlen gökten inen ve yanında melekler bulunan birisi ile kim alay edebilir? Bu sebepten dolayı, bu delilden de anlaşılacağı üzere Vadedilmiş Mesih'in maddî vücuduyla bedenlen gökten inmesi yanlış bir inançtır. Hatırınızda olsun ki, gökten hiç kimse inmeyecektir. Bugün yaşamakta olan bütün muhaliflerimiz öleceklerdir fakat hiç biri Meryemoğlu İsa'yı gökten inerken görmeyecektir. Sonra arkalarında kalan evlâtları bile öleceklerdir, yalnız onlardan hiç birisi de Meryemoğlu İsa'yı gökten inerken görmeyecektir. Sonra evlâtlarının evlâtları öleceklerdir, lâkin onlar bile Meryemoğlunu gökten inerken görmeyeceklerdir. Bunun üzerine Allah onların kalplerini korku ile dolduracak ki Haç'ın üstünlük devresi bile geçip gitti ve dünyâ başka bir renge girdi, fakat Meryemoğlu İsa hâla gökten inmedi. Bunun üzerine akl-ı selim olanlar hemen bu inançtan bıkip usanacaklar ve bugünden sonra üç asır geçmeden evvel, İsa'yı bekleyen, ister Müslüman olsun ister Hıristiyan, ümitsizliğe ve kötü bir düşünceye kapılarak bu yanlış inancı bırakacaklardır ve dünyada yalnız bir tek din ve bir tek lider olacaktır. Ben bir tohum saçmağa geldim. O tohum benim elimle ekildi. Artık o büyüüp gelişecek ve meyve verecektir. Yeryüzünde ona mâni, olabilecek hiç bir kuvvet mevcut değildir." (Tezkeretuşşehâdeteyn, S.65-66)

Her akli başında olan bu mukayeseden, Ahmediye düşüncesinin tarih ile dine dayandığını, buna mukabil muhaliflerinin felsefesinin mitolojiye ait olduğunu ve dinî ihyanın tarihçesine aykırı olduğunu anlayabilir. Tarihten öğrendiğimize göre Allah tarafından gönderilmiş olanların her biri muhalefetin fırtınası ile yüzyüze gelmiştir. Bütün peygamberler doğruluk ve ebedî hayatın talimatı ile geldiler, lâkin yalanı doğruluğa ve ruhanî ölümü ruhanî hayâta yeğ tutanlar tarafından karşı konuldular. Dinin yeniden dirilip ortaya çıkmasının gerçek şekli de işte budur. Dinlere kötülük ve fesat karıştığı takdirde, bunların yeniden doğuşu da aynı yönde gelişmiştir. Allah tarafından gönderilen muslihler bile, peygamberlerin çektiğinin aynısını çektiler. Allah-ü Teâla bir milleti ruhanî bakımdan ihya etmek için seçtiği zaman o millet, doğruluğu görenler ve ona karşı koyanlar olmak üzere iki gruba ayrıldılar. Bu iki gruptan hiç biri takındığı tavırı asla değiştirmede. Kuran-ı Kerim sık sık tekrarlanan bu deviri çok etkileyici ve hissî bir şekilde açıklamaktadır. Kuran-ı Kerim'in incelenmesinden anlaşılacağı gibi:

- a) Dinler Allah'ın seçtiği ve görevlendirdiği muslihler vasıtasıyla doğarlar ve yenilenirler. Bilginler hiç bir zaman konferans ve istişareleriyle bir dini tecdid etmemişlerdir.
- b) Allah'ın görevlendirdiği muslihler halk tarafından istisnasız olarak reddedilmiş ve küstahça ve küçümseme ile davranılmışlardır.
- c) Bu muslihlere dâima şiddet ile karşı konulmuştur ve atalarının dinini bozmakla suçlanmışlardır. Onlara itizâl (cemâ'atten ayrılma) damgası vurulur ve irtidât etmiş (dinden

dönmüş) olmakla ve dinî inançlarından caymakla suçlanırlar.

d) Muhaliflerin inançlarına göre dinden dönmeyenlerin cezası daima ölüm yahut sürgün olarak tayin edilir. Muslihler ya cemaate geri dönmeleri ya da sürgüne gönderilmeleri hususunda seçim yapmaları önerilir. Bu iki yoldan birisini seçmedikleri takdirde ölümle tehdit edilirler.

e) Bu Muslihler şiddeti asla tasvip etmezler. Onlara inananlar büyük bir bağlılık ve sabır gösterirler ki sürgün edilmeyi yahut ölmeyi inandıktan sonra geri dönmeye tercih ederler.

f) Muslihler halkı iktidar ve mevki vaatleriyle kandırıp kendilerine doğru çekmezler; onlar dünyevî ihtirasları çıkarıp atarlar. Dinî muslihler insanları mal mülk cazibesi ile kandırmazlar; onlar inananlara fedakârlık ruhunu aşılarlar. Zengin Müminler, bütün mallarını Allah yolunda vermeyi büyük bir şans sayarlar; kuvvetlileri ise omuzlarını silkip iktidar ve kuvvet hırsını atarlar ve güç cazibesine aldırış bile etmezler. Bundan sonradır ki kader onların dünya iktidârı ve hâkimiyetini elde etmeye lâayık olduklarına karar verir.

Kuranda ve Kutsal kitaplarda belirtilen, milletlerin dinî ihyalarının yolu işte budur. Adem'den (A.S.) Hazret-i Muhammed'e (S.A.V.) kadar bütün peygamberler bu safhalardan geçmişlerdir. Onlar milletlerine cefa ve fedakârlık yolunu göstererek ve bu yolda yürüyerek yeni bir hayat verdiler. Onlar insanlara sevgi öğrettiler; onlara çok çalışmak, durmadan çaba sarfetmek ve aralıksız hareket etme sevgisini aşıladılar. Ölü milletleri canlandıran inkılâpçı ruh işte budur. Bu sık sık tekrarlanan ve değişmez olan ilâhî kanun, insan tabiatı, vicdanı ve idrakıyla uyum içindedir. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin dinlerin ihyası ile ilgili düşüncesi, insan idrakinden çıkmış uydurma bir felsefe değildir. O en doğru ve açık bir şekilde Kuran-ı Kerim'de muhafaza edilmiş olan, devamlı ve değişmez tarih metodundan çıkmıştır ve her doğru dinin temeli olan ebedî ve gerçek prensiplere dayanmaktadır. Meselâ, Kuran'da Allah şöyle buyurmuştur:

Dinde zorlama olmamalıdır. Elbette ki doğruluk ve hidayet sapıklıktan daha bariz ve ayrı bir duruma gelmiştir. Bu sebepten dolayı, tecâvüz edip günah işleyen biri tarafından yol gösterilmeyi reddeden, ve Allah'a inanan her kimse hiç bozulmaz, kuvvetli bir dala tutunmuştur. Allah çok duyan, çok bilendir. (2:257)

Kullarıma yazıklar olsun! Onlara ne zaman bir peygamber geldi ise, onlar dâima onunla alay etmişlerdir. (36:31)

Allah bir kavimin durumunu, onlar kalplerindeki değişmedikçe değiştirmez. (13:12)

Hazret-i Şuayb (A.S.) milleti tarafından böyle tehdit edilmiştir:

Ey Şuayb, biz seni ve seninle birlikte olan müminleri şehrimizden çıkarıp dışarı atarız yahut da dinimize geri dönmelisiniz. (7:89)

Bunun üzerine Hazret-i Şuayb sâdece:

Biz istemezsek de yine mi? diye sordu.

Nuh'un (A.S.) milleti de, vazgeçmediği takdirde onu taşlamak ile tehdit ettiler.. Şöyle dediler:

Ey Nuh, eğer vazgeçmezsen taşlananlardan birisi de sen olursun. (26:117)

Böyle bir durum ile karşılaşmak yalnız bir kaç peygambere mahsus değildir. Kurân, insanların peygamberlere karşı olan tavırlarını şu kelimelerle belirtmiştir:

Kâfir olanlar, peygamberlerine bizim dinimize dönmediğiniz takdirde biz sizleri toprağımızdan süreceğiz dediler. (14:14)

İbrahim (A.S.) atalarının dininden döndüğü ileri sürülerek cezalandırıldı, ileri gelenler öfke ve kızgınlıklarını ifade etmek için şöyle dediler:

Gerçekten bir şey yapmak istiyorsanız onu yakınınız ve tanrılarınıza yardım ediniz. (21:69)

Hazret-i İsâ Kitab-ı Mukaddes'in tefsirinde Yahudi âlimler ile ihtilâfa düştüğü için çarşıya gerildi. Hâlbuki o, açıkça şöyle diyordu:

"Sanmayın ki, ben şeriati yahut peygamberleri yıkmaya geldim; ben yıkmaya değil, fakat tamam etmeğe geldim. Çünkü doğrusu size derim: Gök ve yer geçip gitmeden, her şey vaki oluncaya kadar, şeriattan en küçük bir harf veya bir nokta bile yok olmayacaktır." (Matta, 5:17-18)

Size şunu da hatırlatayım, İsâ Mesih ile Yahudi âlimler arasında temel ihtilâf şunun tefsirinde idi: "İlyâ kasırgada göklere çıktı." (II. Kıratlar, 2:11) Âlimler bu kelimelerin harfi ve açık anlamı üzerinde ısrar ediyorlardı. Onlar, İsâ (A.S.) gelmeden önce İlyâs'ın (A.S.) cismen gökten ineceğine inanıyorlardı. Buna mukabil Hazret-i İsâ (A.S.) bunun bir teşbih olduğuna, bu kelimenin de sembolik olup literal olmadığına ısrar ediyordu. O, Zekeriya'nın (A.S.) oğlu Yahya'nın (A.S.) gökten inecek olan İlyâs (A.S.) olduğunu açıkladı. İsâ (A.S.) Yahya'nın (A.S.) yer yüzünde doğduğunu ve kesinlikle gökten inmediğini biliyordu. "Peki, o zaman Kitaplar daha önce İlyâs'ın (A.S.) mutlaka geleceğini neden bildiriyorlar?" Yahudilerin bu sorusuna o, şöyle bir cevap verdi:

"Gerçi İlyâ gelir ver her şeyi yerine kor. Fakat ben size derim: İlyâ zaten gelmiştir ve onu tanımadılar, fakat ona her istediklerini yaptılar. Aynı suretle insanoğlu da onlardan elem çekecektir. İsa'nın kendilerine Vaftizci Yahya için söylediğini şakirtler o zaman anladılar." (Matta, 17:11-13)

Son olarak, fakat bütün başka örneklerden daha üstün olan Hazret-i Muhammed'in (S.A.V.) çektiği eziyettir. Kendi ifadesine göre: "Hiç bir peygamber benim çektiğim kadar çekmemiştir."

O yüzden, dinlerin târihi bize şunu öğretiyor:

Peygamberler daima normal insanlardan olmuşlardır. Onlar, bazı mitoloji kahramanları gibi gökten inmezler. Daima eziyet ve cefa çekerler. Onların yandaşları başka birisinin cefasıyla değil, kendileri cefa çekerek ve mücadele ederek alın terleri, canları ve kanlarıyla başarıya ulaşırlar.